

2007.

HÚSVÉT

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

MIT ÉR AZ EMBER?

A legkisebb gyermektől fel a legkomolyabb emberig, mindenki mindent pénzben mér. A ma embere amikor valamit lát, azt kérdezi, hogy: mennyit ér? Minden érdeklő az embert, de leginkább a dolgok értéke izgatja. Nem csoda így, ha manapság feltevődik gyakran az a kérdés is, hogy: mennyit ér az ember? Ha mindennek értéke van – pénzben kifejezhető, akkor az embernek is kell, hogy legyen értéke. Az emberi test felépítésében mintegy 75 féle anyagelem van. Van benne víz, vas, réz, só, mész, oxigén, stb. Ennyit ér az ember, ha csak anyagát számítjuk? Mennyit ér az ember?

Sok titok vesz körül bennünket, de kettő nagyon izgatja az embert. Az egyik az élet, a másik a halál. Miért pont az élet? Vajon az élet szintetikus úton előállítható? Soha, ezért marad az élet az Isten alkotása. Ezért az élet elfogadása és tisztelete, Isten elismerése is. A másik ami nagyon izgatja az embert a halál. Az élet és a halál, halál és élet, kettős fogalmak, ami annyit jelent, hogy egyik magában hordozza, foglalja a másikat. A halál talán mindegyikünk előtt homályos, mert nem közölhető élmény mások számára. Mindig más halálaként éljük meg a mi halálunkat is, ezért érinthet minket különbözően. Tulajdonképpen meddig is tart az élet? Azt mondják addig, amíg a légzés, szívverés megvan? Mikor következik be a halál? Az igazi kérdés talán nem is az, hogy mikor, hanem a miért. Van értelme az életnek, ha a halállal minden megszűnik? A materializmust követők számára az egyetlen ismert és elismert életfolyamat: az anyagiak, a siker, az érvényesülés, a pénz, a hatalom, és utána nincs tovább. Való igaz, amíg az ember csak a földiekért él, addig az egész életvitele, felfogása földies, az az anyagi lesz. Ő szerintük ahol véget ér a matéria, ott nincs tovább semmi, semmi, jövő se. Ezért nem is hiszik, hogy van élet a halál után. De hát ezek szerint mi értelme van az életnek? Így nem sok. Mert mennyit is élünk ezen a földön? Néhány évet, vagy évtizedet. Utána mi történik? Vége mindennek? Nem! Sajnos sokan még a keresztények közül is azt gondolják végé mindennek. Nekünk hívőknek kell, hogy másként gondolkozzunk saját életünk és halálunk felől. Azért, mert az ember túl akarja élni földies önmagát. Isten a boldogságra teremtett és azt akarja, hogy a földi élet után Őnála boldogok legyünk. Mert ha a földi életünk után csak a fekete föld marad, mi lennénk a legsajnálattámítottabbak a teremtett világban. Milyen Isten lenne az, aki életet ad, és amikor bekövetkezik a halál, amikor vége a földi életnek, akkor veszni, pusztulni hagyna minket?

Az ember tudata alatt, valami nagyon mély szinten ott van a tovább élési vágy. A vágy pedig független a tértől, időtől, minden törvénytől, mert ez a lélek óhaja: élni tovább. A bennünk lévő élet utáni vágy is utal egy világfeletti létezőre, mondjuk ki nyugodtan: az Istenre, aki tér és idő feletti valóság. Tehát a halál olyan állapotba visz minket, amely idő és tér felett van, a túlvilágra.

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog. Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem. Hiszed ezt?” (11,25) – kérdi Jézus. Ezeket az állításokat, érdemes közelebbről megvizsgálni: A benne hívő, ha meg is halt, élni fog. Tehát a testi halál nem végső pontja, vagy határa az ember életének.

Krisztus feltámadott. A feltámadás a halott test megelevenedése, a test biológiai működéseinek helyreállása, sőt Jézus feltámadásánál látjuk, hogy ennél azonban sokkal több: minőségi változás. Egy erő hatja át az egész élő világot. Ezért van az, hogy az élet megnyerhető de el is játszható. Az engedelmes, a parancsokat megtartó ember az életet választja, az engedetlen a halált.

Testem és szívem elenyészik, de sziklám és osztályrészem örökre az Isten. Lám, elvésznek, akik elszakadnak tőled, mind, akik hűtlenül elhagytak” (Zsolt 73, 24-27). Az élet Istennél, a halálon túl élet, élet Isten házában.: „Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani” (Mt 10,28). Tehát láthatjuk, hogy a halálnak nem fizikai, hanem erkölcsi jelentősége van. Az ember az életet csak Istenre hallgatva, Neki engedelmeskedve tarthatja meg, ha engedetlen, akkor már tulajdonképpen halott is. Jézus Krisztus engedelmes volt, így élt és így halt meg. Ezért lett halála az élet forrása.

Az Atya és a Fiú kapcsolatát nem rombolhatta le még a halál sem. Jézus Krisztus halálával életet ad, halála győzelem a bűn és a Sátán fölött.

Ehhez a halált, Sátánt legyőző dicsőséges élethez kívánok, kívánunk sok kegyelmet 2007. Húsvétjára!

Koza József prépost, Gesztesi Imre p tanácsos

Te ne ítélkezz!

Az egyik legmérgezőbb, mégis a leggyakrabban elhintett magja beszédünknek a megszólás, ítélkezés. Mit jelent ítélkezni? Azt jelenti, hogy valakit valamely hibája vagy fogyatkozása alapján rossznak ítélni, erről szívesen beszélni másoknak is. Mikor valakinek a háta mögött nem átallok róla kritikus, elítélő megjegyzéseket tenni, hogy akik hallják, tudják, mennyire jól informált vagyok... Aki hallgatja a rágalmazást, ítélkezést, az a rágalmazottal, ítélkezővel való kapcsolata miatt ugyanolyan bűnbe kerül. A rosszindulatú tájékoztatás fültől fülig terjedő tüze elolthatatlanná válhat. „Uram, szabadítsd meg lelkemet a gonosz ajaktól és a csalárd nyelvtől” – Jézus azt mondja: „Ne ítélkezzetek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítéljete el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni!” (Lk 6, 37)

A beszédek mérgező termése lehet, az előítélet és az elítélés.

Mi az oka annak, hogy ilyen gyakran ítélkezünk? Sötét okok lapulnak meg e mögött a gyakorlat mögött. Sokszor azért ítélkezünk, mert az ítélkezésünk mentegezőzés tulajdonképpen. A másik hibáit és bűneit kell megtárgyalni, addig sincs szó a miénkről. A másokra mutogatok, addig sem kell a magam sokszor hasonló, vagy azonos gyengeségeire vagy bűneire gondolnom. Nem vesszük észre, hogy miközben egy ujjunk a másokra mutat, három ujjunk önmagunkra mutat. Mert sokszor ugyanazokban vagyunk elmarasztalhatók, amik miatt másokat elítélünk. Tehát gondoldj azonnal arra, hogy megvan - e ez benned? A legtöbbször megvan.

Ez elsegíti az embert önismeretre, de ennek ellenére sem helyes ítélkezni.

Nagyon sokszor az ítélkezésünk rejtett dicsekedés. Az ő gyengeségeit sorolom, és ezzel tulajdonképpen azt mondom, csak nincs bátorságom kimondani, hogy ugye e tekintetben én sokkal különb vagyok, mint ő. Azért veszem észre, mert a sasszemem meglátja a rosszat - a másikban. Ez egyfajta rejtett dicsekedés.

Aztán nyilvánvaló gőg van mögötte. Mert ugye én jobban tudom, mint ahogyan ő csinálja. Ezért tudom szóvá tenni, hogy mit tesz rosszul. Vagy hallgatólagosan még az is benne van: én úgy soha nem csinálnám, annál csak jobban.

Benne van ez a korlátoltság is, hogy tulajdonképpen csak az jó, ahogy én szoktam. Ezt megint nem vallja be az ember magának, mert annál gyávább, és az ítélkezőnek a gyávaságát mutatja az is, hogy nem annak mondja meg a hibáját, akinek a hibájáról beszél, hanem másokkal beszél róla. Ahhoz bátorság kellene, meg ami sokkal több: szeretet kellene. Egyszóval, aki ítélkezik, az különbnek tartja magát, mint azt, aki felett ítélkezik. Az emberek általában csekély szellemi életet élnek, csak arról fecsegnek, hogy mi van a családban, rokonságban, kinek van szeretője az üzemben stb. Azért kell a beszédemmel, ítéleteimmel vigyázni mert nem tudhatom, hogy amit a másik tesz, azt milyen genetikai sérüléssel, pszichés gyöngeségekkel, számára legyőzhetetlen befolyásoltsággal vagy milyen információ hiánnyal teszi. Viszont az objektív helyzetet nem ismerhetem. Nem tudhatom, hogy ezt Kis vagy Nagy átérzi-e, megbánta – e, arról fogalmam sincs. És ha átérzi, nem fordul-e teljes bánattal szívében az Ursten felé, azt szintén nem tudhatom.

Sokan nagy szeretettel pásztáznak másokat, és látva hibáikat, azokat azonnal tovább mondják.

Semmiképpen nem helyes ítéletet mondani mások felett. Vélemény akarunktól függetlenül is kialakul bennünk, de kimondani csakis ismereteken alapuló meggyőződéssel lehet. Aki bántó szándékkal, meggyőződés nélkül mond véleményt, az önmagát minősíti, a saját lelki szegénységét igazolja. A vélemények kinyilvánításában mindig a saját személyiségünk, értékrendünk tükröződik.

Borzasztóan egyszerű megoldani, hogy ne ítélkezzünk, ha rájövünk: amikor valamit elítélünk másban, saját rejtett-nem szeretett tulajdonságainkat látjuk bele a másikba. Ha pedig megértjük, mennyire szubjektíven állunk hozzá ehhez, és hogy először magunkban kell tisztán látni, akkor már nem a másokra dobjuk a követ. Ez jó nehéz, de nem lehetetlen...

Az ítélkezéskor mindig az embereket ítéljük meg. "te egy szemét vagy", "értéktelen ember vagy" stb. holott az embereket nem szabad elítélni. Tetteikről alkothatunk véleményt,

"nagy butaságot csináltál", "hát ez nem helyes cselekedet volt!". De ez is veszélyes, mert valahol ezzel, mégis az embert ítéljük meg. Az ítélkezés nem más, mint amivel a kijelentésed végérvényesen minősíti a másikat.

Az ítélet végeredménye: elmarasztalás.

Erre nincs JOGA az embernek, csakis Istennek. Mellesleg Ő az aki a szíveket vizsgálja és Ő ismeri, hogy egy ember mit miért csinál. A szív állapota ezért nem lényegtelen az Isten előtt.

De meg lehet, valósítani, hogy ne ítéljünk sosem?" Hát persze hogy meg lehet ! Ez volna a végső cél. Jézus a "ne ítélj, hogy ne ítéltes" mondattal nem csak praktikus tanácsot adott a hétköznapiakra, hanem egyben meghatározta a Nagy Célt is. Ugyanis mindaddig, míg ítélkezések korlátai közt éljük, életünk, magunk is folyton ítéletek áldozatai vagyunk.

Ítéletünkkel leromboljuk saját viszonyulásunkat megítélt embertársunk iránt, tulajdonképpen lemondunk a megítélt személyről. Vagyis a vele való testvéri közösséget zárjuk ki. A szeretet ellen véték. " a Szeretet türelmes, a szeretet megbocsátó, mindent eltűr, mindent elvisel és nem ró fel semmit." Olvassuk a szeretet himnuszban.

Az ítélettel nem csak a másikat, hanem magunkat is kirekesszük a másik ember közösségéből.

PL: Gondoljunk csak arra, hogy ha beszélgetünk emberekkel, mindig előkerül ez a mondat: Hallottad? Nagyon kevés jót, vagy sokszor szinte semmi jót sem mondunk másokról.

"Amit nem akarsz, hogy tegyenek neked, te se tedd másoknak". Ne ítéljétek senkit, hogy titeket se ítéljenek el" (Lk 6,37). Egészen világosan ezt kívánja tőlünk: Hagyjátok arra az ítéletet, aki minden titok egyedüli tudója, aki ismeri a rejtett gondolatokat is. Aki ítélkezik, az a másik felett ítélkezik, az fölé emeli magát, és elfelejti, hogy az a testvére.

Miért ne ítélkezzek? Mert aki ítélkezik, az beül a bírói székbe, és ítéletet hirdet mások felett. A bírói szék pedig foglalt. Az csak Istent illeti meg, és ne felejtsetek el, mindnyájan meg fogunk állni az Isten ítélőszéke előtt, és kinek-kinek számot kell adnia önmagáról az Istennek. Mert nekünk van már bíránk. Egyetlen olyan bíránk van, aki helyesen ítél, és akinek az ítélete döntő.

Aki elkezd ítélkezni mások felett, az nem veszi komolyan az ítélő Istent. Engedjétek, hogy Ő ítéljen meg mindenkit. Ha valóban Isten gyermekei vagytok, szeressétek egymást, és fogadjátok el egymást a magatok furcsaságaival együtt. Ha ti Isten gyermekei vagytok, lépésről-lépésre rájöttök arra, hogy az ítélkezés elszakít Istentől, de egymástól is, és csak akkor fogtok közelebb kerülni az Úr Jézushoz, és így egyre közelebb fogtok kerülni egymáshoz is, ha nem ítélkeztek.

Jellemző-e ránk az ítélkezés? Mi az oka annak, hogy ítélkezünk? Mik a következményei? Mit csináljunk helyette?

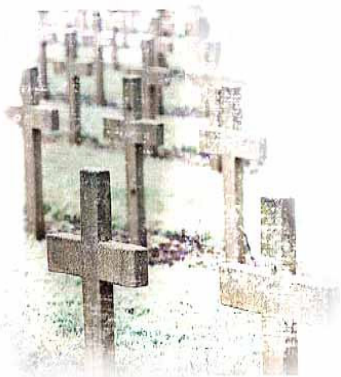
A Biblia sohasem csupán azt mondja, hogy ezt ne tedd, hanem azonnal megmondja, hogy mit tegyél helyette. Mit tegyünk helyette?

Először is nem kell mindent észrevenni, és szóvá tenni. A családokban a legtöbb békétlenséget az okozza, hogy árgus szemekkel figyelik egymást, mindent észrevesznek és lehetőleg mindent szóvá tesznek. Egy lelkiileg igényes, nagyvonalú ember, akiben szeretet van, az felülemelkedik ezen. Miért kell valakit azonnal rossznak minősíteni azért, mert másként csinálja, mint szokták, vagy én szoktam? Vagy akkor valljam be: csak az a jó ezen a világon, ahogy én látom, ahogy gyakoroltam, ahogy én megszoktam. Nem kell észrevenni, vagy ha észrevettem, érdekesnek találom, elgondolkozom rajta. Nem kell azonban beleavatkozni egymás dolgába. És főleg másokkal nem kell megtárgyalni, hogy mit látok abban rossznak. Ki vagy te, hogy ítélkezel a felette, aki az Istennek jó, és akit Isten elfogad.

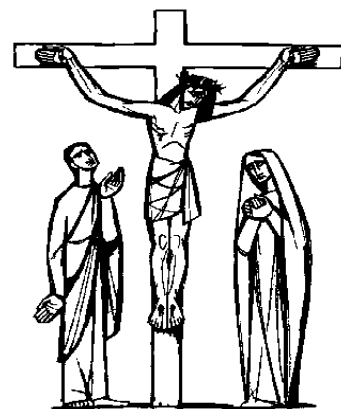
Aztán nem kell mellékes dolgoknak nagy jelentőséget tulajdonítani.

El kell kérnünk Istentől a bölcsességet, hogy mindennek annyi súlyt tulajdonítsunk, amennyi megilleti, A Szentírás azt mondja: A másikat tartsátok különbnek magatoknál. Úgy, hogy aki rajtakapja magát, és van bátorsága felismerni és beismerni, hogy ítélkező, az jusson bűnbánatra e tekintetben is: hogy ott van ez a góg az ítélkezése mögött, hogy én különb vagyok, mint az a másik. Nagy ajándéka lenne Istennek, ha a következő szentmisére úgy készülnénk, hogy még ma este megkérdézzük Istentől: Uram, miben szoktam ítélkező lenni, és nemcsak a szokástól, hanem az ítélkező szívüinktől, az ítéletalkotástól is szabaduljunk meg.

Vigyázz, mert elítélhetsz te is olyan embert, aki ártatlan! Ezért te ne ítélkezz egyáltalán!

**"Éljetek
úgy, mint a
világosság
gyermekei!"**

Nem lehet úgy hinni Jézusban, hogy csak nagypéntekig hiszel, de tovább nem!

Mária, aki először ér oda Krisztus sírjához húsvét kora hajnalán, nehezen jön rá arra, hogy mi is történt tulajdonképpen. Szinte egyik ámulatból a másikba esik. Először csak azt látja, hogy üres a sír, azután két angyalt lát azon a helyen, ahol Jézus holtteste feküdt. Amikor megáll Jézus, Mária háta mögött: azt gondolja, hogy a kertész az, majd amikor végre fölismeri benne az Urat, azt hiszi, hogy Jézus a halálból az evilági életre tért vissza, olyanformán, mint Lázár, amikor kijött a sírból. Mint ahogyan ott a halott testvér visszaadatott családjának, bizonyára így adatott most vissza Jézus is az övéinek. Ezért akarná Mária az ő drága Mesterét megint rögtön úgy tisztelni, mint azelőtt, a földi élete idején. Oda akar borulni Jézus lábai elé, át akarja ölelni. Tehát nem ismerte föl azt a helyzetet, ami a feltámadás révén előállott. Azt hitte, Jézus ugyanabban az életformában mozog, él, van itt újra, amiben születésekor megjelent. De éppen itt volt Mária tévedése. Mert valóban, feltámadott Jézus a halálból, de nem úgy, mint Lázár, mint Jairus leánya, vagy mint a naini ifjú. Azok mind erre a földi életre jöttek vissza. Húsvétkor Jézus nem a mulandó világba tért vissza, hanem éppen kitört a mulandó életből az örökélet szabadságába. Mária és a feltámadott Jézus között tehát ott van a titokzatos határvonal, ami a világot a túlvilágtól, az időt az örökkévalóságtól, Istent az embertől elválasztja. Tehát megváltozott az egész helyzet, amiben Jézus eddig az övéivel volt. Léte már nem e világi, hanem túlvilági, mennyei lét. Ha csak úgy támadott volna fel, mint Lázár, talán nagyon örvendetes dolog lett volna az apostoloknak, de előbb - utóbb újra meg kellett volna halnia, mint Lázárnak, mint Jairus leányának, vagy mint a naini ifjúnak is meg kellett. De áldott legyen érte Isten, hogy Jézus nem így támadt föl, hanem úgy, hogy örökre legyőzte a halált, úgy, hogy soha többé nem hal meg, mert legyőzte a halált, és rajta keresztül, az örökéletnek a világába jutott, ami már túl van a halálon, azaz feltámadt! Azért van bűnbocsánat, mert Jézus meghalt érted, de fel is támadt a halálból. Akkor látod Jézust jól, ha hiszed mindazt amit tanítod, ha hiszed, hogy eleget tett Jézus érted, ha hiszed, hogy föltámadt a halálból. Elfogadta Isten, Jézus áldozatát helyetted, ezért nyílt ki a mennyország számodra is. Jézus, helyetted fizetett a saját halálával! Tehát Jézus az igazi és egyedüli Megváltó. **Nem lehet úgy hinni Jézusban, hogy csak nagypéntekig hiszel, de tovább nem!** Akkor valóban nem ér semmit a te hited! Mondhatnám - nem is keresztény hit az. A keresztény hit, akkor az igazi hit, ha húsvéti, ha a feltámadásból táplálkozik! Tehát hinni kell a feltámadt Krisztusban, ne csupán látni akad Őt. Mária hiába látta, látta, rá is nézett, de mégsem ismerte föl, azt, akit látott. A feltámadt Krisztust nem tudja felismeri a szemünk természetes látása, a hit kell hozzá.

Hát nem ugyanaz a Jézus volt ott? De igen, ugyanaz a Jézus volt ott, csak hogy most már nem a földi élet határain belüli létben, hanem túl azon, abban a szférában, ahol a megismerésnek nem a szem, vagy a kéz, vagy a száj az eszköze, hanem a hit! Oly sok rendkívüli jel segít minket abban, hogy a hitünk elkezdődjék, feléledjen. Ilyen jelek: az elhengerített kő, a nyitott sír, az üres sír, az asszonyok, a tanítványok, a több mint ötszáz hívő tanúságtétele, és maga a feltámadott Jézus Krisztus megjelenése. És mindez nem elég neked? Nem elég ma sem semmiféle bizonyíték? Az az ember, aki az értelmével halottnak tudja Jézust, az nem is lesz képes felismerni Őt. Sok embertársunk azért nem képes eljutni a húsvéti hitre, mert belerögződött az elméjébe egy elképzelés, vagy valamilyen elmélet, és az ilyen ember azt hiszi, hogy tudja, mi az igazság, neki ne akarják bebeszélni, hogy Jézus feltámadt a halálból.

Talán a te húsvéti hitednek is útját állja egy rögeszme, értelmi, érzelmi csalódás, gátlás! Nos, ezeket add föl nyugodtan, mert a húsvét az igaz! Olyan tény a Húsvét, amely valóságában nem érdemes kételkedni. Én sem egészen értem, de hiszek benne! Hiszem, hogy Jézus Krisztus feltámadt, ÉL!

Pál apostol is megrökönyödve kérdi: "Hogyan állíthatják némelyek közöttetek, hogy nincs feltámadás? Ha nincs feltámadás, akkor Krisztus sem támadt fel, ha pedig Krisztus nem támadt fel, értelmetlen a mi igehirdetésünk, de értelmetlen a ti hitetek is." Értelmetlen, mert egy örök élet nélküli vallás, amely ráadásul még földi boldogságot sem ígér, az igazán semmire sem nyújt garanciát. Ezért gondolja tovább az apostol: "Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél."

(1 Kor 15. fej.)

Hiszem, hogy Jézus Krisztus feltámadt, és egykor nekem is részem lesz a feltámadásban!

**"Föltámadt Krisztus halottaiból,
legyőzte halálával a halált,
és a sírban lévőknek életet
ajándékozott!"**

(1 Kor 15. 12 -)